

Kyläsanomat

2020 Vaarankylän kyläyhdistyksen neljässtoista tiedotuslehtinen
- Vaarankylän tapahtumia viime vuoden lopulta ja kuluvalta vuodelta.

Tervehdys hyvät Vaarankylän kyläyhdistyksen jäsenet.

Tämä vuosi on tuonut mukanaan meille kaikille erilaisia muutoksia, joihin meidän on pitänyt sopeutua sekä oppia olemaan uudella tavalla yhdessä, mutta erillään. Vuoden alusta saimme todistaa miten globaali vaara pääsi myös meille asti ja muutti toimintaamme voimakkaasti ja vaikuttaa meihin vielä edelleenkin. Tästä haasteesta huolimatta olemme vahvasti selvinneet toiminnassamme eteenpäin ja pyrkineet pitämään kyläämme sekä toimintaamme virkeänä, kiitos siitä kuuluu kaikille toimelialeille jäsenillemme sekä kyläläisillemme.

Aikaisempien vuosien työ on nyt kannatellut toimintaamme ja varmistanut selviämisen tässä kaikkea haastavassa tilanteessa. Meillä on nyt tiukempaa kuin aikaisempina vuosina, mutta toimintamme sekä aktiivisuutemme ansiosta saamme jatkaa onnistunutta tarinaamme myös jatkossakin. Olemme saaneet tarjota taloamme sitä tarvitseville ja meillä on edelleenkin vahva ja hyvä maine loistavana juhlien sekä toiminnan järjestämisen paikkana.

Vuoden aikana olemme joutuneet hyvästelemään kyläläisiämme iäsyteen siirtymistä poissa kyläyhteisöstämme. Nämä henkilöt ovat vahvasti muistoissamme ja heidän panoksensa toimintaamme sekä yhteishenkeen ei unohdu.

Vuoden aikana olemme saaneet kokoontua yhteen viettämään yhteistä aikaa eri aktiviteettien parissa. Kylätalollamme on toiminut edelleen jumppapiiri, jossa on ollut aktiivisesti kyläläisiä mukana. Samoin talolle on kokoontunut innokkaita biljardin pelaajia. Aktiivisena osana on ollut kyläyhteisön lentopalloharrastus, joka on saanut innokkaita pelaajia ympäri pitäjää. Lisäksi olemme saaneet kokoontua laulamaan karaokea kylätalolle.

Valoisana asiana näen myös taloihin kesän aikana kaivetut valokuitukaapelit, jotka ovat jo todella lähellä pistettä, jolloin olemme valokuidun äärellä, omalla kylällämme. Tämän ovat mahdollistaneet uutterat projektin vetäjät, talkooporukka sekä muut yhteistyökumppanit. Tämä valtakunnallisesti tärkeä kehitys tuo meille mahdollisuuden houkutella myös uusia asukkaita kylämme taloihin. Tämä kehitys on huomattu valtakunnallisesti, että ihmisiä muuttaa nyt maaseudun rauhaan, olemme tässä mielessä etulinjassa tarjoamassa hyvää ympäristöä elää ja olla.

Haluan kiittää kaikkia kyläyhdistyksen jäseniä mukanaolosta sekä aktiivisuudesta tänä haastavana vuonna. Samalla innolla ja tarmokkuudella saamme toteutettua aktiivista sekä kaikkia palvelevaa toimintaa myös jatkossa. Ystävällisin ja lämpimin terveisin

Jani Naumanen,

Vaarankylän kyläyhdistyksen puheenjohtaja

Yhdeksän vuotta Vaarankylän kyläyhdistyksen puheenjohtajana on antanut näköalapaikan ymmärtää kyläyhteisön merkityksen sen väestölle. Olen saanut olla mukana jo kyläyhdistyksen perustamiskokouksessa, jolloin se perustettiin maamiesseuran rekisterinumerolle vuodelta 1947 ja samalla siinä yhdistettiin Maamiesseuran lisäksi Maatalousnaiset ja Nuorisoseura.

Näillä yhdistetyillä voimilla kylää lähdettiin kehittämään. Periksi ei annettu kuihtuvien kylien ”trendille” eikä väen vähenymiselle. Kyllä pienikin kylä voi saada suuria aikoja!

1990 -luvulla ostimme Vaarankylän kansakoulurakennuksen omaksemme ja opettelimme talonpitoa. 2000 -luvulla remontoimme talon nykyiseen asuun ja loimme konseptin, jolla talous saatiin kuntoon. 2010 -luvulla panostimme kylän ja kyläläisten itsetuntemukseen, hyvinvointiin ja viihtyvyyteen sekä hankimme kylätalon tontin ja urheilukentän omistukseemme. Olkoon siis alkava 2020 -luku Vaarankylässä vilpittömällä yhteishengellä höystetty, tulevaisuuteen vakaasti luottava, turvallisuuden, hyvinvoinnin ja viihtyvyyden vuosikymmen.

Kaiken on lähdettävä kylän omista tarpeista ja valmiudesta tehdä yhdessä työtä tarpeidensa eteen. Kun tuodaan kyläläisten vahvuudet yhteen—jokaisen omilla voimillaan, taidoillaan, tiedoillaan ja verkostoillaan—niin saadaan paljon aikaan.

Se, mikä on antanut voimaa lähteä, huolehtia, kantaa vastuuta on itselläni ollut rakkaus omaa kylää ja kotiseutua kohtaan. Nyt on aika hieman höllentää ja myöskin päästää uusia tuulia puhaltamaan.

Siitä vaan Jani!

1.10.2020

Terttu Väisänen

Valokuitu vaarankylään

Valokuitu alkaa olla todellisuutta Vaarankylässä, sillä kaivuutyöt ovat nyt loppuun suoritettut. Teleurakoitsija tekee parhaillaan talokaapelien ja runkolinjan liitännätöitä. Lähes kaikkien liittymien talon seinään on asennettu kotelot ja pian on vuorossa testaukset.

Vaarankylän Valokuituverkon kustannusarvio on 236 000 €, johon ELY-keskus myönsi tukea 70% ja loput kustannuksista kate-taan liittymismaksulla ja talkootyöllä. Asiakkaan liittymiskustannukseksi jäi 850 €/talous. Liittymän talokohtaiseen hintaan sisältyy talokaapelin kaivaminen ja asentaminen sekä Telian liittymäkotelot ja kuitumodeemi. Hankkeen rahoitusta on helpottanut Paltamon kunnan myöntämä välirahoitus.

Vaarankylän kuituhankkeen selvitystyön teki Jukka Leinonen Markku Väisäsen kanssa. Samoin he tekivät hankehakemuksen ja hoitivat kilpailutuksen sekä tarvikkeiden hankinnan. Hankkeen toteuttaja on Osuuskunta Vaaranvesi, jonka toimialuetta laajennettiin sisältämään kiinteän verkon hallinta ja palvelut. Vesihuolto ja valokuituverkko ovat Vaaranveden omat erilliset toimialueet.

Koko hankkeen suunnitteluun lähtemisen ehdoksi määriteltiin kahdenkymmenen liittymän raja. Lopulta liittymiä on lähtenyt mukaan kaikkiaan 34, joista 9 taloutta on Koikeronvaaralta.

Urakoitsija Konepalvelu Kuivas Oy aloitti valokuituverkon runkolinjan kaivamisen heinäkuussa Hahtolanmäen linkistä vesijohtolinjaa myötäillen Kytömaelle ja siitä uutta linjaa pitkin Koikeronvaaralle. Talolinjat kaivettiin Jukan ja Markun ostamalla pienellä kaivurilla vesijohtolinjaa pitkin tai maanomistajan kanssa sovittua linjaa pitkin.

Omarahoitusosuus saatiin katetuksi Markun tekemällä konetyöllä ja Jukan kaapelityöllä sekä kyläläisten tekemällä työllä puuston raivauksessa, kaapelien vedossa ja talojohtojen kaivamisessa. Talkootunteja on kertynyt yhteensä lähes 2000 tuntia.

Vaarankylän valokuituhanke on kiinnostanut valtakunnallisesti ja siitä on pyydetty esityksiä eri tahoilta. Siinä on konkretisoitunut aidosti talkootyömalli, joka on mahdollistanut liittymän edullisen hinnan haja-asutusalueella.

Tämän syksyn aikana pyritään saamaan liittymät käyttökuntoon. Kun kaikki yhteydet on testattu, asiakas saa ohjeet liittymän avaamisesta. Ohjeiden mukaan tilataan Telialta nettiliittymä ja lisäpalvelut pääsee asiakas sen jälkeen tilaamaan Telian Avoin Kuitu-konseptin mukaan.

Kiitämme aktiivisia asiakkaita hankkeeseen mukaan lähtemisestä ja yhteistyöstä kuidun rakentamisessa.

Jukka Leinonen

Hanke on vienyt runsaasti aikaa myös kirjallisten töiden ja tietokoneen äärellä niin suunnitteluvaiheessa kuin hankkeen aikana ja tulee vaatimaan vielä, kun maksatushakemuksia loppuraporttia laaditaan.

22.08. Pääurakoitsija Kuivaksen työmiehet olivat saaneet urakkansa päätökseen.

Elämä yllättää ja sen se teki surullisella tavalla. Kylämme asukkaista on poissa hän, jota emme mitenkään osanneet aavistaa ja vielä vähemmän ymmärtää ja sitä on vaikea hyväksyä. Aivan äsken olimme hänen kanssaan talolla juhlistamassa, ja muutama päivä sitten hän piti huolta valokuidun kaivutöissä olleiden miesten ravitsemuksesta. Pelasimme hänen kanssaan lentopalloa ja saimme hankittua hänen mansikkamaaltaan herkut tähän hetkeen ja talven varalle. Helenan iloinen nauru kuuluu vielä korvissamme.

Helena oli syntynyt Hyrynsalmella vanhempiensa kuopuksena. Hänellä oli isovelji, Juhani. Helena kävi peruskoulun Hyrynsalmella ja sen jälkeen emäntäkoulun ja maamieskoulun. Käytyään Ilmajoella 4H-ohjaajaksi hän toimi Kuhmossa rajaseutupiirin 4H-ohjaajana.

Helena muutti Vaarankylään vuonna 1989 Kotiahon Pentin puolisoksi. He olivat kihlautuneet vuonna 1987 ja solmivat avioliiton vuonna 1989. Perheeseen syntyi kaksi tytärtä Anne 1990 ja Anu 1994. Helena toimi Paltamossa jonkin aikaa 4H-ohjaajana ja äitinsä vanavedessä tyttäristä tuli 4H taitureita aina valtakunnallisille palkinnoille asti. 4H kerhotoiminnan muututtua eriluontoiseksi Helena luopui ohjaajan työstä.

Perheen uusi koti, Ahola rakennettiin Pentin kotitalon maille. Sukupolvenvaihdos oli tilalla tehty jo vuonna 1986. Niinpä Helena Pentin kanssa hoiti tilan lypsykarjaa aina vuoteen 2000, jolloin tuotantosuunta vaihdettiin lihakarjaan josta luovuttiin vuonna 2003. Jo 90-luvulla tilalle perustettiin mansikkaviljelmä, joka oli enimmillään hehtaarin laajuinen. Sen antimia saimme ostaa suoraan tilalta, ja niitä oli myytävänä myös paikallisissa myymälöissä. Helena oli hyvin eläinrakas ja niinpä Aholassa oli kanoja, hanhia, ankoja, kissoja ja kultainen noutaja.

Helena halusi jatkuvasti kouluttaa itseään. Hän valmistui Peltosalmelta agrologiksi, hän hankki myös myynnin ammattitutkinnon ja oli töissä Siwassa. Helenalla oli myös puutarhurin ammattitutkinto ja hän työskenteli kukkakau-poissa Paltamossa, Kuhmossa, Sotkamossa sekä Kajaanissa Ojavuon taimitarhalla.

Helena oli yhteiskunnallisesti valveutunut ja oli luottamustehtävissä Paltamon kunnassa, Osuuspankissa, Maa- ja Kotitalousnaisissa, ProAgriassa ja OulujärviLeaderissa.

Helenalla oli paljon ystäviä—pitkäaikaisiakin aina peruskouluajoilta. Iloisena, avoimena ihmisenä hän kotiutui Vaarankylääkin hyvin. Hänen poismenonsa on kylän yhteinen suru.

Helena Leinonen

1999 pilkittiin Kalajärvellä

Helena ja Pentti 101-vuotisjuhlapäivänä.

2013 Pentti Anu, Helena ja Anne

JUHANNUS

Koronaepidemia mullisti toiminnan Vaarantalolla, niin kuin kaikkialla Suomessa. Maaliskuun jälkeen lähes kaikki tilaisuudet talolla peruttiin. Kesää suunniteltiin varoen. Juhannuskaan ei sujunut kuin aikaisemmin. Pienellä joukolla turvaetäisyyksillä laulut kajahtivat aurinkoisella Vaarantalon pihalla. Kokon polttaminen oli myös vaakalaudalla kuivan sään johdosta.

Venetsialaiset olivat myös suunnitelmissa ja sitä varten saimme juuri pystytettyä pihateltan uuden kattokankaan kera. Koronan kiihtyessä lopulta sekin tilaisuus jouduttiin perumaan.

Tämän vuoden 2020 tulemme muistamaan pitkään hiljaisena, omissa nurkissa hiipailuna.

Lapsuuteni Ketola

Lapsuuteni oli onnellista yhdessä äidin, isän, siskojen, veljen ja ukin kanssa.

Oli kesän lämpöä, sunnuntain rauhaa ja keinumista hameen helmat heiluen.

Kasvimaan kitkemisen ja kotiaskareiden lomassa juoksentelemme paljain jaloin Kanervan ja Ojalan serkkujen kanssa pitkin pihoja ja pellon pientareita.

Lapsena ei tiennyt aikuisten huolista ja töistä. Valoisa ja iso pirtti oli kotini keskus. Pitkän pöydän ääressä oli jokaisella perheenjäsenellä oma paikkansa. Pottumaito, rieska ja pulla maistuivat ja juhlaherkkuna oli äidin valmistama hampaissa narskuvaa juustoleipä.

Pakkasaamuina klo 7 pirtin lämpöön tulivat Kujan-suusta Manamansalon linja-autoa odottavat kyytiläiset. Myös Ojalan koululaiset tulivat usein pirttiin odotamaan yhteistä koulumatkaa.

Kuusikymmentä luvulla koulussa oli runsaasti lapsia. Koulun opettajat Hilppa ja Hemmo järjestivät niin joulukuin - kuin äitienpäiväjuhlatkin koko kylän väelle.

Voikukkakeijutyttöjen paljaissa varpaissa tuntui vielä routamaan kylmyys ja tonttujen naavaparta kutitti, muttei se esitystä haitannut.

Talvisin hiihtoreissut suuntautuivat lähimetsiin ja Simorinteelle. Vain rohkeimmat uskalsivat laskea suksilla Simorinteen ylhäältä alas. Koulujen välisissä hiihtokilpailuissa Vaarankylän koulun hiihtäjät ja kulttuurikilpailuissa laulajat, ainekirjoittajat ja piirtäjät menestyivät palkintosijoille.

Suuren perheen ja karjanhoidon lisäksi Mirja-äidillä riitti kiireitä. Ketolaan oli viisikymmentä luvulla asennettu kylän puhelinkeskus. Äidin ollessa navettatöissä huutelimme rappusilta: "Äiti, soipi". Vartuttuamme me lapsetkin osasimme yhdistää puheluita ja äiti pääsi vähän vapaammin lypsyhommiin. Siellä lehmän kuppeessa hän veisasi virsiä ja opasti minua antamaan leipäpalasia ja heiniä lampaille. Yksi karitsoista ke-syyntyikin niin, että se juoksenteli lasten kanssa piha-maalla.

Ketolassa toimi myös Sutelan postitoimipaikka, jonka historia ulottui vuosikymmenten taakse. Helsingin postimuseosta löytyi suomenkielisen Sutela-postimerkkileiman lisäksi myös venäjänkielinen leima. Vuosien varrella useat eri postinkuljettajat noutivat postin Melalahdesta Ketolaan. Kesällä matka taittui pyörällä ja talvisin reppu selässä hiihtäen. Myöhemmin Paltamon taksi toi postin ja vei samalla kyläläisten kirjeet ja paketit eteenpäin.

Postin odottelijat istuivat pirtissä seinänvieruspenkillä Topias-ukin kanssa seurustellen ja sätkää poltellen.

Lauantaisin odotimme Hannes- isän kotiutumista viikotöistä TVH:lta. Kuorma-auto toimi monipuolisesti. Lavalle oli rakennettu "koppi", jossa oli pitkillä penkeillä istumapaikkoja. Ajoittain isä kyyditsi autollaan väkeä maatalousnäyttelyyn tms.

Kerran kesässä pääsimme isän kyydissä Sotkamon ukkilaan.

Vähitellen elinpiiriini laajeni. Vaarankylän tyttöjen, Kirstin ja Sinikan, kanssa lähdimme Paltamoon keskikouluun ja myöhemmin opintoni jatkuivat Helsingissä.

Kuvassa Ketolan seinustalla Maija seisoo Annikki-siskon ja Pentti-veljen välissä ja vasemmalla on Kauko-serkku Kanervasta

Äiti ja isä kannustivat ja tukivat meitä sisaruksia opiskelemaan ja niinpä kaikki Ketolan lapset löysivätkin paikkansa maailmalla.

Nyt työvuoteni sairaalassa ovat vaihtuneet eläkeläisen puuhailuksi ja isovanhemman iloksi.

Ketola on nyt muistoissa ja valokuvassa seinällä.

Ketolan Maija kesällä 2020

Synttäreitä

2019.12.06. Annikan Tolvasen 40v synttärit. Oikealla Annika juhla- ja valmisteluissa Kirsti-miniänsä kanssa

2019.12.28. Jouni Leinosen 70v synttärit. Vasemmalta Jouni, Raili, Janne perheeseen ja Tuomas perheeseen.

2020.03.02.

Väisälän Aune 90 vuotta.
Kuvassa lapset Pirjo, Heljä,
Tapio, Mika ja Merja
Kuva Merja Korhosen

Erolan viljo 80 v

Viljo isänsä Kalle Keräsen ja äitinsä Hilma ent. Rusasen o.s. Hiltusen kanssa Erolassa

Viljo Keränen syntyi 18.4.1940 Puolangan Aittokylässä ”uusio-perheeseen”, sillä hänen vanhempansa olivat molemmat leskiä. Niinpä perheessä oli sinun, minun ja meidän lapsia. Perhe muutti Vaarankylään nähtyään

lehti-ilmoituksessa myytävänä olevan Erolan tilan. Vaarankylään muuttivat myös Viljon isän lapset Salli ja Einari –Kotiahon Salli ja Viertolan Einari. Nuoruutensa Viljo eli Vaarankylässä ja aikuis-tuttuaan muualla Suomessa, jossa elämä vei häntä paikkakunnalta toiselle. Niinpä pysyvimmät ihmissuhteet ja sukulaisuus suhteet vetivät häntä Vaarankylään viettämään syntymäpäiväänsä Vaaran-talolla. Viljo kertoo perheensä muutosta seuraavaa:

”Muutimme Vaarankylään kesäkuussa 1948. Oli ollut talvella iso savotta Hukkalan ja Kettukankaan metsissä. Puutavaraa oli ajettu Vaarankylän tienvarteen kahta puolen tietä. Tulimme vähän yllä-veällä koppikuorma-autolla. Kuskilla oli pieniä vaikeuksia pujotella tukkilanssien ja pöllipinojen välistä. Toinen tiukka paikka oli Ketolan ja Sutelan talojen välissä. Siinä kopin sivut koskettivat molempien talojen nurkkia. Päästiin sentään perille ja osuuskunnan sahan kohdalla mäkitörmässä saatiin karja pois auton kopista.”

”Seuraavana aamuna karjaa alettiin laskea laitumelle. Miesväki oli jo aikaisemmin rakentanut kujan navetalta tien reunaan ja varus-tanut piikkilangat, jotka vedettiin tien yli, etteivät eläimet pääse karkuun. Piikkilangat oli jo vedetty ennakkoon paikoilleen. Silloin äiti huutaa pihalta: ”Yksi Pökö-Ukko on ajanut pyörällä piikkilankoihin ja moittii meitä pöljiksi”. Nimitys säilyi pitkään käytössä. Saatiin sitten tietää oikea nimikin – Veikkolan Eemeli, hän se oli. Pökö-Eemeli nimitystä äiti käytti pitkään ja luopui siitä vasta kun tutustui Eemeliin paremmin.” ”Tullessani Vaarankylään 8-vuotiaana, minulle oli pettymys, kun järveä ei näkynyt missään. Olin syntynyt Aittojärven rannan saunassa. Järvi oli ensimmäiset 8 vuotta aina silmieni edessä. Myöhemmin pääsin Vaarankylässä käymään Kala-järvellä. Siitä tulikin sitten lapsuus- ja nuoruusajan käyntikohde.

Siellä olen monet kesäiset päivät Halmetmäen Paavon kanssa viettänyt, löytänyt hylätyn lautan ja ka-tiskan, joka osoittautuikin myöhemmin naapurin isännän ilman reimaria olevaksi katiskaksi. Kala-järven Jännät paikat, Alpon autio, lapsenpolttohako ja monet muut. Kerran yritimme ajaa hevosella syyskirikkaalle jälle, mutta hevo-nen oli viisaampi, kuin me. Se kiel-täytyi totaalisesti lähtemästä jälle.

Kalastustakin harjoitettiin. Oltiin Paavon kanssa verkkoja laske-massa, eihän se soutaja osannut mieliksi soutaa silloinkaan, niin kuin ei nykyäänkään. Heitin Paavoa sen omalla kengällä, joka lojui veneen pohjalla. Paavo väisti ja järveen, se kenkä lensi. Siitä ei päästy muuten sovintoon, kun Paavo heitti minun toisen kenkäni järveen. Myöhemmin päivällä kengät naarattiin ylös, joka onnistui Kalajärven kirkkaan veden ansiosta. Kalajärvi korvasi melko hyvin järven kaipuuni- olihan siellä hyviä hiekka-pohjaisia uimarantoja.

Kouluun menin 8-vuotiaana muutettuaamme Vaarankylälle. So-peuduin nopeasti uusiin koulukavereihin. Opettajat vaihtuivat vuosittain. Koulukäynti oli hauskaa. Kävin kansakoulun lop-puun, isä odotteli työmiestä kotiin. Syksyllä perunapellolla ol-lessa toivoin, että opettaja tulisi pyytämään minut takaisin kou-luun.

Hankin ensimmäisen uuden polkupyörän omilla rahoilla 15-vuotiaana. Sitä ennen olin ajellut toisten vanhoilla romuilla. Hovin Ellalle oli ostettu uusipyörä. Väinö tulikäymään sillä Ero-lassa. En voinut välttää kiusausta, polkaisin pyörällä Halmetmä-elle. Jäin siellä leikkeihin ja pyörän palautus unohtui. Ei ollut Väinöllä hymynaama, kun tuli sieltä pyörää hakemaan.

Kansakoulun jälkeen Viljo jäi kotitilan töihin ja kotitilan isän-näksi jo 19-vuotiaana isänsä kuoleman jälkeen. Hän oli kylän toiminnoissa aktiivisesti mukana. Viljo vastasi läheisen viljan-kuivaamon käytöstä ja oli nuorisoseuran esimiehenä vuosina 1957-1961. Viljon lähtiessä armeijaan ja sen jälkeen Seppälän maamieskouluun Hilma-äidin avuksi Erolaan muutti Anni-täti. Suurena apuna taloudenhoidossa oli myös Purolan Seppo. Seppälässä Viljo tapasi tulevan puolisonsa Marjatan ja elämä kuljettikin hänet Jyväskylään, Hyvinkäälle, Jämsään, Viitasaa-relle, Kiuruvedelle, Iisalmeen. Hyvinkäällä Viljo kouluttautui agrologiksi ja toimi suurimman osan työelämästään kaupan alalla. Käsistään kätevä hän on myös rakentanut myyntiin monenlaisia vapaa-ajan rakennuksia.

Lapsia perheeseen syntyi kolme tyttöä ja yksi poika. Ja lapsen-lapsia on kaikkiaan 8. Nykyään Viljo on aviossa Hannan kanssa ja asuu Lapinlahden Pajujärvellä.

Koronan vuoksi Viljon juhlia vietettiin vasta elokuussa. Jälleen näkeminen ja yhdessä oleminen oli todella mukavaa.

Vuosi 2020 otettiin vastaan perinteisesti Vaarantalolla. Mukana oli runsaasti väkeä ja ilotulitus oli vertaansa vailla. Yhteisvoimin osallistujien tuomilla raketeilla uusi vuosikymmen saatiin komeasti alkamaan. Tarjolla oli täytekakkukahvit ja yhteinen malja kohotettiin sekä uuden vuoden että valokuituhankkeen rahoituspäätöksen kunniaksi.

2020 otettiin vastaan vaarankylän kodilla

Vuosi lähti mukavasti rullaamaan: kansalaisopiston jumppapiiri kokoontui tiistaisin, karaokeiltoja pidettiin ja talolla oli tapahtumavaroja entiseen tahtiin. — Sitten tuli KORONA ja kaikki pysähtyi.

Vaarankylän lentopallo

Toukokuussa päästiin pitkästä aikaa koronan jälkeen upealle Vaarankylän kentälle. Mukaan on tullut myös innokkaita nuoria. Pelit ovat olleet tasokkaita ja jännittäviä. Pelissä on ollut vaihtopelaajia. Paljon eriä on pelattu 6-8. Kiitos suojaverkkojen ansiosta. Uskollinen tuomarimme Pentti Määttä ja hänen kaverina Tapio Pylvänäinen.

Lokakuussa vielä pelattiin ulkona. Sitten siirryttiin pikkuhiljaa Korpitien koulun saliin. Hienoa, että ollaan saatu salivuoro lauantaisin 11.00-13.00. Toivottavasti korona ei estä meidän pelaamista Tervetuloa pelaamaan!

Lentopalloa ovat olleet pelaamassa Kotiahon Pentti ja Helena, Polkulan Jukka ja Ellu, Hilkka Karjalainen, Vesalan Irja, Karppilan Jani, Eveliina, Leila Karjalainen, Väisälän Merja, Aatu Korhonen, Pekka ja Raija Määränen, Maritta Sippula, Juholan Markku ja Terttu, Veli ja Aino Väisänen, Seppo Keränen, Tommi Karttunen, Mikko Korhonen, Kaarlo Mehtäjärvä, Keskitalon Pertti, Raimo Heikinen, Kytölän Milla, Oona ja Mikael, Pertti Marjamäki.

Kirjoittanut: Mikael, Oona ja Pertti

Pertti Marjamäki eläkkeelle

Olen Pertti Marjamäki Suomussalmen Pesiön kylältä. Työskentelin 42 vuotta Metsähallituksen metsurina, josta vapauduin ns. Eläkeukoksi 1.10.2020 ansaitusti. Paltamoon tulin Jorruan tanssilavan kautta, jossa tapasin avopuolisoni Rean reilu 12 vuotta sitten 12.9.2008.

Vaarankylä on tullut tutuksi sen jälkeen, kun Rea muutti kylälle asumaan 2015 keväällä.

Mielestäni Vaarankylä on virkeä ja touhukas kylä. Asuttuja taloja ja asukkaita on paljon. Vaarankylän hienossa kylätalossa on tosi hyvä järjestää erilaisia tilaisuuksia. Talo tunnetaan aika laajasti. Mm omat 60 kymppiset ja hauskat eläkejuhlani vietin talolla.

Harrastukseni on aika liikunnallisia. Metsästä, kalastan ja talvella hiihtelen.

Olen pelannut lentopalloa 40 vuotta. Ilokseni olen todennut, että Vaarankylällä on virinnyt tosi innokas lentopallokulttuuri joka kokoaa kyläläisiä ja kauempaakin pelaamaan 1-2 kertaa viikossa. Onhan se samalla sosiaalinen juttu ja kyläläisten kokoontumispaikka. KIITOS

Osaamisensa ja tietotaitonsa Pertti on tuonut mukanaan kyläyhdistyksen toimintaan.

Mukavia eläkepäiviä ja yhdessäoloa toivotamme myös kyläyhdistyksen puolesta!

Valon vuodet vaarankylässä

Vuosia sitten saimme kylällemme uuden asukkaan, kun Arja Valo osti Kumpulan talon ja muutti vuonna 1999 Helsingistä, Suomenlinnasta Kumpulaan Eeron avopuolisoksi.

Vähitellen pääsimme hänet tuntemaan—ei niin henkilökohtaisesti, mutta työteliäänä ja vastuuntuntoisena ihmisenä. Arja oli yksinäinen puurtaja, johon voitiin luottaa, mutta kanssakäymisen kylälaisten kanssa hän halusi rajata kyläyhdistyksen asioita koskevaksi.

Kylän ja kylätalon toiminnan kehittäminen oli silloin ajankohtainen. Kylän kautta saatiin kulkemaan moottorikelkkareitti ja sen varrelle levähdyspaikaksi kotarakennus. Kylätaloa remontoitiin ja sen toimintakonsepti luotiin, talon ulkorakennus uusittiin.

Arja Valon asiantuntemus ja täsmällisyys oli erityisen tärkeä ominaisuus tämän kaiken toteuttamisessa. Puheenjohtajan saumattomana työparina, kyläyhdistyksen sihteerinä hän vei suurin harppauksin kyläyhdistyksen toimintaa eteenpäin. Hänen vapaaehtoistyönsä määrä oli suuri.

Kun kylätalo ja sen toimintakonsepti saatiin kuntoon, Arja vastasi tarjousten tekemisestä asiakkaille. Hän piti hyvän huolen, että taloudellisesti selvitettiin—kiitos Arjan täsmällisyyden.

Muutama vuosi sitten Arja jätti sihteerin tehtävät ja pian sen jälkeen myös paikkansa johtokunnassa.

Nyt on elämä kuljettamassa Arjan pois kylältämme ja Kumpula saa uudet asukkaat. Arja vuodet kyläyhdistyksessä olivat niin vahvat, että häntä emme helposti unohda ja toivomme, että Arjakin muistaa meidät ja viettämänsä ajan kanssamme.

2004 pihataloissa Arja, Liisa, Teuvo, Markku, Heikki, Anja, Tapio ja Terttu

Vaarankylästä ei virta lopu

2005 Kainuun Sanomat

Vaarankylä sijaitsee liikennetähtäimen puolesta hyvällä paikalla.

HANNU MUSTONEN
Vaarankylä, Paltamo

Vuoden 2005 kainuulaisesta kylästä, Paltamon Vaarankylästä ei virta lopu, vaikka sitä on kutsuttu viime vuosina vaihtoehdoksi. Ylempälinen yhteishenki ja ideointi ovat tuottaneet myös tuhtia tulosta, joka tiivistyy ennen kaikkea vanhasta koulusta kehitettyyn Vaarantaloon.

Aikaisiä siitä lakkautettu, nyt 75-vuotias koulurakennus tarttui kylälaisten käsiin aikalailla ex tempore -meinillä.

Kun kunta pisti Vaarankylän koulun myyntiin vuonna 1992 ja kyläyhdistykselle tarjottiin asevelhinnointilua, nykyinen rahastonhoitaja Markku Väisänen osti paikan koko oman osuutensa ja Vaarankylän yhdistyksen perustamisesta päätettiin vasta myöhemmin.

"Oli kiire, ilman koulua ei olisi kokoustamispaikkaa", Väisänen perustelee rivakkaa toimintaa.

Sihteerin Arja Valon, puheenjohtajan Heikki Karjalaisen, rahastonhoitajan Markku Väisäsen sekä muiden aktiivien talkootyö on tuottanut tuhtia tulosta, joka tiivistyy ennen kaikkea vanhasta koulusta kehitettyyn Vaarantaloon.

Karaoke kaika

Karaoke Vaarantalolla

Karaokea on vaarantalolla harrastettu jo vuosia. Laitteet harrastusta varten olivat vanhat keikkavehkeet, jotka olivat kiertäneet jo monilla laulu- ja musaporukoilla, kunnes löysivät tiensä Vaarantalolle. Karaoke-laulut, – taustat koostuivat sekavasta joukosta vanhoja levyjä ja moniin eri tiedostoihin kootuista sisällöistä.

Kalusto alkoi käytössä oikutella ja oli jo niin kurjan näköinenkin, että porukoissa alkoi esiintyä puhetta ja toivomusta uudesta ja paremmasta. Oli myös havaittu selvä puute juhlien yhteydessä tarvittavasta äänentoistojärjestelmästä.

Vuosi sitten marraskuussa uuden hankinta oli esillä johtokunnan kokouksessa ja siinä tehtiin hankintapäätös uudesta järjestelmästä.

Kokous valitsi allekirjoittaneen yhdistyksen karaoke-vastaavaksi ja antoi valtuudet yhdessä rahastonhoitajan kanssa valmistella uuden karaoke- ja äänentoistojärjestelmän hankintaa.

Yhdistys päätti myös hakea Oulujärvi-Leaderin Kampe-hankkeesta rahoitusta hankinnalle.

Haarukointi eri musiikkiliikkeiden ja laitetoimittajien suhteen alkoi ja osoittautui aikamoisen työlääksi. Lopulta saatiin viisi tarjousta, joista kolmen toimittajan laitekokonaisuutta testattiin Vaarantalolla. Yksikään niistä ei tullut valituksi, mutta kokemusta tuli mukavasti. Hankinta tehtiin lopulta sitten musiikkikaupasta F-Musiikki Kuopio.

Oulujärvi-Leader avusti hankintaa 60%.

Hankittu järjestelmä koostuu pääosin neljästä ns. yleiskaiuttimesta, kahdesta bassokaiuttimesta, kahdesta mikseristä, mikrofonijärjestelmästä, diskovaloisista ja isosta määrästä erilaisista kaapeleista. Kaiuttimet kaapeleineen asennettiin kiinteästi seinille. Järjestelmästä voidaan tarvittaessa irrottaa kaiutinyhjä ja mikseri esim. ulos juhlatokseen tai kotaan.

Karaoke-musa – laulut tulee tietokoneelta karaokeohjelmasta, jonka käyttöoikeussopimus on tehty ohjelmatalo Maestron kanssa. Ohjelma on nimeltään Maestro Pro. Se on hyvin yleisesti käytössä ravintoloissa, pubeissa yms. Meidän käytössä oleva versio on suunniteltu erityisesti seuroille, kerhoille ja yhdistyksille, eikä siitä tarvitse maksaa kuukausimaksuja. Maksu määräytyy käytön mukaan, joka on nyt 0.57€/laulu. Maestro maksaa tuosta rahasta Teosto-maksut käyttäjien puolesta.

Vaarankylän kyläyhdistyksellä on tarvittavat, mutta rajatut Teosto- ja Gramex luvat, joita julkinen karaoke-toiminta, sekä muun musiikkiohjelmiston julkinen esittäminen edellyttää.

Hyvät Ihmiset...kylältä ja kyliltä, tulkaa ja menkää laulamaan Vaarantalolle!

Laulamisen terveysvaikutukset ovat lukuisissa tutkimuksissa todettu ja ne ovat kiistattomasti hyviksi todettu...jo hoilaaminenkin alentaa ahdistusta, parantaa veren happipitoisuutta, alentaa stressiä ja saa aikaan yhteenkuuluvaisuuden tunnetta.

Esa Huusko

2020.07.25. Kyläyhdistyksen uudet karaoke ja äänentoistolaitteet saatiin käyttöön.

Osuuskassan hallitus koolla 1926. Kuvassa vasemmalta Laitalan Antti Leinonen, Kytömäen Antti Heikkinen, kassanhoitaja Juholan Johannes Väisänen, Vainion Erkki Leinonen, Horkkalan Vihtori Korhonen ja Hahtolan Viljami Väisänen. Kuva Kytömäen albumista.

Paltamo-Melalahden Osuuskassan perustava kokous pidettiin Hahtolassa 18.03.1906.

Osuuskassan ensimmäisenä kirjanpitäjänä toimi K. H. Korhonen. Hän oli 35 -vuotias omillaan elävä torppari Viitaselän talosta. Toiseksi kirjanpitäjäksi valittiin vuonna 1909 Kalle Karjalainen RN:o 26 Vehmasmäki. Hän oli 35-vuotias luotettava maanviljelijä.

Vuonna 1916 Hahtolan Jaakon poika, mv. Juho Väisänen valittiin 27- vuotiaana osuuskassan kirjanpitäjäksi. Hän oli käynyt kansakoulun jatkokursseineen sekä Seppälän maamieskoulun ja oli raitis, vakava ja suoraluonteinen sekä yleistä luottamusta nauttiva henkilö. Hän oli kansakoulun johtokunnan esimies ja Melalahden saha ym. osuuskunnan hallituksen puheenjohtaja. Hän toimi myös kunnanvaltuuston puheenjohtajana eli kunnanesimiehenä. Hänen toimiaikanaan Osuuskassan konttori toimi Juholan talossa aina vuoteen 1946 saakka – 30 vuotta. Konttori sijaitsi Juholan talon kamarista erotetussa tilassa. 01.01.1947 toimeenpantiin keväällä 1945 tehty päätös vastaanottaa Mieslahden ja Paltamon Uuran Osuuskassat Paltamo-Melalahden Osuuskassaan ja konttori avattiin Kiehimässä Eino Tervosen talossa. Näin Vaarankylässä alkunsa saanut Paltamo-Melalahden osuuskassa jatkaa olemassaoloaan Paltamon kirkonkylässä Paltamon osuuspankkina.

1920—Sat a vuotta sitten

Otteita Paltamon—Melalahden Osuuskassan vuosikertomuksesta vuodelta 1920.

Kassa päätti 15 toimintavuotensa ja jäseniä oli tilivuoden alussa 127, vuoden kuluessa liittyi uusia jäseniä 5 ja erosi 2, joten jäseniä oli vuoden lopussa 130. Jäsenille tuli seuraavat ammattilehdet: Bellerwon 35 wst., mutta maatalouslehtiä 34, Osuustoimintalehtiä 1.

Wuoden kuluessa myönnettiin kassasta 32 eri lainaa. Lainat jakaantuvat laina-aikaan nähden seuraavasti: korkeintaan 3 vuodelksi neljä lainaa, enemmäksi kuin kolmeksi vuodelksi 28 lainaa. Lainat jakaantuvat eri tarkoituksiin seuraavasti: uudis-tilajelijoihin ja maanparannuksiin 15 lainaa, maanviljelysammattitartuileiden ostoon 1 laina, kotieläinten ostoon 3 lainaa, uusien kotien perustamiseen 1 laina, rakennuksiin 12 lainaa ja muihin tarkoituksiin 1 laina.

Wuoden 1919 voitto Smf. 136:87 on kokonaan siirretty vararahastoon.

Osuuskassojen Kestuslainarahasto on kassalle vuoden kuluessa myöntänyt luottoa w. 1893 hätäapurahastosta 7,000 mf. ja aputuslainaa 4,000 mf. obligatsioneina 2,200 mf.

Kassan yhteinen luottomäärä vuoden lopussa oli 61,260 mf. Tästä oli vuoden lopussa nostettu Smf. 54,189:12, joten käyttämätön voitto vuoden lopussa oli 7,070 mf. 88 p. Ottolainauksen korkein raja on ollut 150,000 mf. sekä antolainauksen korkein määrä yhdelle jäsenelle 2,000 mf., poikkeustapauksessa 2,500 mf. Asutuslainain korkein lainausmäärä yhdelle jäsenelle 10,000 mf. Ottolainoista on kassa maksanut korkoa 5 $\frac{1}{4}$ —5 $\frac{1}{2}$ % ja antolainoista perinyt 5 $\frac{1}{2}$ —6 $\frac{1}{2}$ %. Kassa on perinyt antolainoista provisiiona 1 % jaaden siitä tuloa Smf. 112:50. Tallettajille on kassa maksanut korkoa 5—5 $\frac{1}{2}$ %.

Kassan yleisiä kokouksia on pidetty 2 ja hallituksen kokouksia 12, joissa pöytäkirjojen pylälien luku on 57. Hallituksen jäsenille on maksettu palkkoina 3 mf. kokoukselta, tehden yhteenjä 153 mf. Kirjanpitäjälle ja kassanhoitajalle on ollut palkkaa 250 mf. vuodelta.

Kassan hallitukseen ovat kuuluneet maatalousneuvoja Erkki Leinonen puheenjohtajana, Antti Heikkinen varapuheenjohtajana sekä muina jäseninä Vihtori Korhonen, Antti Leinonen, Jaakko Väisänen; varajäseninä Antti Leinonen Anttila, Matti Terwonen ja Kalle Karjalainen. Kirjanpitäjänä ja kassanhoitajana on ollut Johannes Väisänen Hahtola.

Kassan voitto- ja tappiotili sekä tilajama on seuraava:

Voitto- ja tappiotili.

Tuloja:

Kortotuloja	3762:68.
Provisiointituloja	112:50.
Bellerwon tilausmaksuja	235:—.
Muita tuloja	92:75.
Smf. 4,192:93.	

Menoja:

Kortomenoja	3,137:71.
Kirjanpitäjän palkka	250:—.
Hallituksen jäsenten palkka	153:—.
Lehtien tilausmaksut	219:—.
Posti- ja hoitotulut	144:60.
Muut menot	102:—.
Voitto	186:62.
Smf. 4,192:93.	

Tilajama.

Varat:

Kassa eli rahajäästö	2,425:68.
Lainoina jäsenille	62,750:—.
Korlosoatavia	398:—.
Bellerwon tilausmaat.	90:—.
Kestuslainarahaston osat	2,200:—.
22 tpl a 100	2,200:—.
Hankittujen osuusmaksu	100:—.
Kassatalapi	1:—.
Yht. 67,964:68	

Velat:

Osuusmaksut	4,560:—.
Vararahasto	1,360:39.
Velaa Kestuslainarahastolle	54,189:12.
Velaa tallettajille	7,668:55.
Varat velloja suuremmat	186:62.
Yht. 67,964:68.	

Puheenjohtaja	Jani Naumanen	0442451561
Varapuh.joht.	Terttu Väisänen	0503218883
Sihteeri	Eila Leinonen	0405731657
Jäsen	Milla Heikkinen	0452760255
	Esa Huusko	0400294996
	Raija Kyttälä	0440597229
	Pentti Leinonen	0500225489
	Pentti Määttä	0408280234
Tarjoukset	Markku Väisänen	0400 192423

Julkaisija Vaarankylän kyläyhdistys ry

Halmetmäentie 2 a, 88300 Paltamo

Puh. 0442451561, 0400192423, 0405731657

yhteys@vaarantalo.fi

www.vaarantalo.fi